

Sygn. akt II KO 111/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A. B.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 8 lutego 2022 r.

złożonego osobiście przez skazanego wniosku

o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 marca 2020 r., sygn. akt V K [...],

na podstawie art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 marca 2020 r., sygn. akt V K [...], A. B. został uznany za winnego tego, że w dniu 18 lutego 2019 r. w W., na terenie dworca kolejowego W. [...], działając w zamiarze bezpośrednim, usiłował pozbawić życia M. K. w ten sposób, że ugodził go nożem w szyję powodując ranę ciętą okolicy prawej gałęzi żuchwy z uszkodzeniem tętnicy twarzowej prawej oraz obfite krwawienie z objawami wstrząsu krwotocznego, skutkujące chorobą realnie zagrażającą życiu, przy czym zamiaru zabicia człowieka nie osiągnął z uwagi na natychmiastową pomoc medyczną, który to czyn zakwalifikowano jako realizujący znamiona zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z

art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzono wyżej wymienionemu mu karę 11 lat pozbawienia wolności.

Orzeczenie to zaskarżył apelacją w całości obrońca A. B..

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa [...], Sąd Apelacyjny w [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji.

Postanowieniem z dnia 30 września 2021 r., sygn. akt II KK 398/21, Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną na korzyść skazanego przez jego obrońcę.

Pismem z dnia 19 listopada 2021 r. A. B. złożył osobisty wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym, wyżej wymienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]. W treści wniosku wskazał na szereg naruszeń prawa procesowego, które jego zdaniem nastąpiły podczas procedowania w sprawie, w której został prawomocnie skazany na karę pozbawienia wolności (pkt. 3-9). Zasygnalizował także wystąpienie uchybień stanowiących w jego ocenie bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.) – nienależytą obsadę sądu – w związku z udziałem w składzie orzekającym Sądu pierwszej instancji SSR E. R.-W. (delegowanej do Sądu Okręgowego) oraz udziałem w składzie sądu *ad quem* (Sądzie Apelacyjnym w [...]) SSA P. S., będącego sprawozdawcą w postępowaniu drugoinstancyjnym (pkt. 1-2).

Jednocześnie w piśmie tym skazany wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji, a w analizowanej sprawie odpowiednio do treści art. 545 § 1 k.p.k., wniosku o wznowienie postępowania sądowego, Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji/wniosku o wznowienie postępowania sądowego.

Jak zwraca się uwagę w orzeczeniach Sądu Najwyższego rozwiązanie zawarte w treści art. 532 § 1 k.p.k., będące odstępstwem od wyrażonej w przepisie art. 9 § 3 k.k.w. zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków,

ma charter wyjątkowy. Zastosowanie tej instytucji możliwe jest przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia sytuacji oczywistej zasadności zarzutów kasacyjnych (w niniejszej sprawie podstaw uzasadniających wznowienie zakończonego prawomocnym orzeczeniem postępowania sądowego) oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki.

Sąd Najwyższy, na obecnym etapie procedowania, zobligowany był rozważyć kwestię możliwości wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia (orzeczeń) wyłącznie w zakresie sygnalizowanej przez skazanego potrzeby wznowienia postępowania z urzędu (art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 542 § 3 k.p.k.) – pkt 1 i 2 „wniosku” A. B., gdyż podnoszone w pkt. 3-9 jego pisma okoliczności, o ile uznać, że zawierają podstawy merytoryczne, w świetle art. 540 k.p.k., do wznowienia postępowania, wymagały by złożenia wniosku spełniającego wymogi formalne, a więc sporządzonego przez obrońcę (art. 545 § 2 k.p.k.).

Analiza pisma skazanego, w zakresie podniesionych przez niego podstaw do wznowienia *ex officio*, prowadzi do konstatacji, że nie można wykluczyć wznowienia w tej sprawie postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., co najmniej w zakresie orzeczenia Sądu Apelacyjnego w [...]. Ostatecznej oceny w tym względzie, dokona jednak Sąd Najwyższy po rozpoznaniu na odrębnym posiedzeniu kwestii sygnalizowanego ze „wniosku o wznowienie postępowania” uchybienia.

Pomimo tego brak postaw do zastosowania instytucji określonej w art. 532 § 1 k.p.k., wobec ustalenia, że nie została spełniona druga ze wskazanych wyżej przesłanek wydania takiego orzeczenia, a oczywistym jest, że obie te przesłanki (duże prawdopodobieństwo uwzględnienia wniosku o wznowienie oraz doznanie na skutek wykonania kary dolegliwości, której wnioskodawca nie powinien ponieść) muszą, jak już wcześniej wspomniano, wystąpić łącznie.

Sąd Najwyższy nie stwierdził, aby w niniejszej sprawie wystąpiły szczególne i wyjątkowe okoliczności prowadzące do wniosku, że wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. B. mogłoby wywołać nieodwracalne, niekorzystne dla skazanego skutki, zwłaszcza przy uwzględnieniu, zagrożenia przewidzianego dla zarzuconego mu, a następnie przypisanego przestępstwa oraz wysokości kary

wymierzonej przez Sąd Okręgowy w W.. Nie ulega wątpliwości, że nawet konieczność wznowienia postępowania karnego przeciwko wyżej wymienionemu z urzędu, obligowałaby sąd wznowieniowy do rozważenia konieczności zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania (art. 258 § 2 k.p.k.), a prawdopodobieństwo tego rodzaju rozstrzygnięcie jest co najmniej takie same, jak i wydanie orzeczenia w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k.

Mając na względzie przedstawioną wyżej argumentację prowadzącą do wniosku, że nie wystąpiły podstawy do wstrzymania wykonania kwestionowanego we „wniosku o wznowienie postępowania” wyroku (wyroków), w ramach którego skazany A. B. odbywa karę pozbawienia wolności, Sąd orzekł jak na wstępie.